

Skatteetaten

Vår dato
19.10.2018

Din dato
19.06.2018

Saksbehandler
Jeanette Munkvold
Skovholt

800 80 000
Skatteetaten.no

Din referanse
18/2393

Telefon
90076012

Org.nr
996250318

Vår referanse
2018/815844

Postadresse
Postboks 9200 Grønland
0134 Oslo

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Att: Vestad, Frøydis

Høringsuttalelse - NOU 2018: 9 Regnskapsførerloven

Det vises til deres brev av 19. juni 2018 der dere sendte på høring Revisor- og regnskapsførerlovutvalgets utredning, NOU 2018: 9 Regnskapsførerloven – Forslag til ny lov om regnskapsførere.

Vedlagt følger Skattedirektoratets høringsuttalelse. Vi har som ledd i arbeidet med høringsuttalelsen innhentet synspunkt på høringsnotatet fra blant annet de fem skatteregionene.

Vennligst oppgi vår referanse ved henvendelse i saken.

Med hilsen

Astrid M Dugstad Tveter
seksjonssjef
Rettsavdelingen, foretaksskatt
Skattedirektoratet

Jeanette Munkvold Skovholt

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ikke håndskrevne signaturer.

NOU 2018:9

Regnskapsførerloven

Skattedirektoratets høringsuttalelse

Innhold

Kapittel 1 Utredningens hovedinnhold	4
Punkt 1.5 Regnskapsoppdrag og oppdragsutførelsen samt kapittel 6.5 Oppdragsdokumentasjon, § 5-2 i lovforslaget	4
Kapittel 3 Regulert regnskapsføring – lovens virkeområde	4
Punkt 3.1 Virksomheten som skal reguleres, § 1-1 i lovforslaget.....	4
Kapittel 4 Godkjenning mv.....	4
Punkt 4.1 og 4.2	4
Punkt 4.3 Regnskapsførertitler.....	5
Punkt 4.5 Regnskapsførerregister, § 2-5 i lovforslaget	6
Kapittel 5 Kvalifikasjoner – utdanning og praksis mv.	6
Punkt 5.3 Nærmere krav til praksis	6
Kapittel 6 Regnskapsoppdrag	7
Punkt 6.1 Aksept og fortsettelse av oppdraget.....	7
Punkt 6.3 Oppdragsavtale	7
Kapittel 7 Organisering av virksomheten.....	9
Punkt 7.4 Taushetsplikt og opplysningsplikt, § 4-2 i lovforslaget	9
Kapittel 9 Reaksjoner.....	11
Punkt 9.1 Tilsynsmessige reaksjoner.....	11
Punkt 9.2 Straff	11

Kapittel 1 Utredningens hovedinnhold

Punkt 1.5 Regnskapsoppdrag og oppdragsutførelsen samt kapittel 6.5 Oppdragsdokumentasjon, § 5-2 i lovforslaget

Oppdragsdokumentasjon skal etter dagens regler som hovedregel oppbevares i fem år etter utløpet av regnskapsåret. Kopi av brev og annen korrespondanse med oppdragsgiver hvor regnskapsfører har påpekt feil og mangler, skal imidlertid oppbevares i 10 år. Begrunnelsen for at slik korrespondanse skal oppbevares i 10 år er at det regnskapsfører har tatt opp overfor den regnskapspliktige eller skattepliktige, kan være av betydning i skattesaker eller andre saker knyttet til bekjempelse av økonomisk kriminalitet.

Utvalget foreslår at regnskapsforetakene skal oppbevare sin oppdragsdokumentasjon i fem år etter regnskapsårets slutt. Det gjeldende kravet om ti års oppbevaringstid for deler av dokumentasjonen foreslås opphevet. Etter utvalgets syn bør regnskapsførers oppbevaringsplikt tilsvare oppdragsgivernes plikt til å oppbevare regnskapsmateriale.

For det meste av regnskapsmaterialet er det nå en oppbevaringsplikt på fem år, og det bør også være hovedregelen. Skattedirektoratet mener likevel at denne type skriftlig kommunikasjon mellom regnskapsfører og oppdragsgiver bør pliktes oppbevart i 10 år, og slutter oss til mindretallets forslag om oppbevaringstid inntatt i § 5-2 a. Begrunnelsen er denne dokumentasjonens betydning i skattesaker, erstatningssaker, straffesaker. Vi er også enig med mindretallet i at det normalt ikke vil være et omfattende skriftlig materiale som skal oppbevares og at oppbevaringen også normalt vil skje elektronisk.

Kapittel 3 Regulert regnskapsføring – lovens virkeområde

Punkt 3.1 Virksomheten som skal reguleres, § 1-1 i lovforslaget

Utvalget mener at det ikke er en god løsning at regnskapsforetakene har klientkontoer, og at dette ikke naturlig hører under vanlige regnskapstjenester. Skattedirektoratet er enig i dette og støtter flertallets forslag på dette punktet.

Direktoratet vil likevel påpeke at dersom regnskapsforetaket får anledning til å ha klientkonto, bør regnskapsførerloven ha regler som omfatter en slik ordning, som foreslått av mindretallet i 3.1.3 ved medlemmene Elvestad og Irgens, og inntatt i forslag til § 1-1 annet ledd. Selv om bruk av klientkontoer i regnskapsforetak er begrenset, anses det som hensiktsmessig å lage betryggende regler som sikrer oppdragsgivers midler og klart regulerer regnskapsforetakenes ansvar

Kapittel 4 Godkjenning mv.

Punkt 4.1 og 4.2

Skattedirektoratet støtter mindretallets forslag om at revisjonsforetak kan drive regnskapsførervirksomhet

uten særskilt godkjenning i henhold til regnskapsførerloven. Vi viser til 4.2.3 og 12.4.4. Vi er enig i at et krav om godkjenning både etter revisorloven og regnskapsførerloven vil innebære unødvendig byråkratisering og at det ikke foreligger tilstrekkelig vektige hensyn til å innføre et slikt krav. Vi nevner også at det i Utvalgets mandat er presisert i punkt 7 at:

Både revisorloven og regnskapsførerloven har som formål å sikre kvaliteten i foretakenes finansielle rapportering. Konsesjons, tilsyns- og sanksjonsregler er i stor grad de samme for begge bransjer. Flere revisjonsselskaper er i dag også tilbydere av regnskapsførertjenester. Utvalget skal foreta en overordnet vurdering av forholdet mellom de to profesjonene, der deres roller, funksjon og grensesnitt klargjøres. På bakgrunn av utvalgets vurderinger skal utvalget foreta en helhetlig gjennomgang av regnskapsførerloven med sikte på å vurdere behov for samordning av regler i revisor- og regnskapsførerloven, og skal videre vurdere om det er hensiktsmessig å integrere de to lovene i én felles lov. Utvalget skal foreslå lovregler som reflekterer utvalgets vurderinger.

I et overordnet perspektiv med ønske om forenkling og reduksjon av næringslivets kostnader, mener vi at dette er et punkt hvor det er aktuelt å vurdere de to profesjonslovene i sammenheng.

I 4.1.2 gir utvalget uttrykk for at tilliten til regnskapsfører tilsier at det stilles krav til regnskapsselskapenes økonomi. Utvalgets flertall mener imidlertid at kravet til soliditet kan lempes. Skattedirektoratet støtter mindretallets forslag i 4.1.3 og 12.4.5 som er en videreføring av dagens krav til økonomisk stilling, og slutter seg til resonnetet om at regnskapsførervirksomhet er ansett som så viktig for samfunnet at det er uheldig å kunne drive regnskapsførervirksomhet med negativ egenkapital.

Punkt 4.3 Regnskapsførertitler

Utvalget går inn for å endre autorisasjonstittelen fra "autorisert regnskapsfører" til "statsautorisert regnskapsfører", med begrunnelsen om å skille tittelen fra private autorisasjonsordninger samt å ha likeartede titler for revisorer og regnskapsførere.

I forslaget til ny revisorlov er det foreslått å ta ut tittelen "registrert revisor", og kun beholde tittelen "statsautorisert revisor". Imidlertid er det også foreslått at revisjonsutdanningen skal bli en femårig utdanning, slik at det ikke vil forekomme revisorer med godkjenning fra Finanstilsynet uten minimum en femårig utdanning som må inkludere mastergrad i regnskap og revisjon. Det synes derfor ikke tilstrekkelig begrunnet å harmonisere titlene mellom regnskapsførere og revisorer, når utvalget samtidig foreslår ikke å øke kravet til utdanning. I stedet foreslår utvalget en økning i praksistid fra to til tre år dersom regnskapsfører har bachelorgrad.

Revisorer som søker om statsautorisasjon må avlegge en kunnskapsprøve som sendes inn til Finanstilsynet, i tillegg til blant annet krav om 4800 timers praksis og dokumentasjon om oppnådd karakter C eller bedre på alle eksamener på masterstudiet. Videre er det spesifikke og detaljerte krav til praksisen som godkjennes, blant annet til minimum antall bransjer og at timene som legges til grunn må ha vært fakturerbare timer. Beskrivelsen er ikke uttømmende. Kravene som stilles til autorisasjon som regnskapsfører er ikke på langt nær like spesifikke og detaljerte, ei heller omfattende. Det stilles ikke

karakterkrav, det avlegges ingen prøve som sendes til Finanstilsynet og det er ikke like spesifikke krav til innholdet i selve praksisen som heller ikke har et fastsatt timekrav, for å nevne noe.

Titlene autorisert regnskapsfører og statsautorisert revisor er innarbeidede begreper, og som beskrevet ovenfor dekker titlene ulike kvalifikasjonskrav. Skattedirektoratet mener det vil være uheldig å harmonisere disse titlene, uten at innholdet og kravene til tittelen harmoniseres i større grad slik at titlene representerer noenlunde de samme forventningene til utdanning og praksis.

Skattedirektoratet støtter derfor mindretallet vurderinger i 4.3.4, og forslag til endring i § 2-3 mv.

Punkt 4.5 Regnskapsførerregister, § 2-5 i lovforslaget

Utvalget foreslår at Regnskapsførerregisteret skal omfatte de regnskapsførerne og regnskapsforetakene som til enhver tid faktisk har godkjenning. De som ikke lenger har godkjenning, skal ikke lenger være oppført i det offentlige registeret.

Av kontrollhensyn ser Skattedirektoratet fordelene med at også historikken går fram av registeret. Selv om regnskapsføreren ikke har godkjenning på det tidspunktet kontrollen starter kan han eller hun ha hatt dette mens han har utført regnskapsføringen. Dette må kontrollørene ha opplysninger om dersom de skal finne ut om det er brudd på regnskapsførerloven.

En annen fordel med en slik historikk er at man letter kontrolløket ved at man vet om man søker på riktig subjekt. Søker man søker på et navn og ikke får treff, vet man f.eks ikke om det er fordi vedkommende har blitt slettet fra registeret eller om man har søkt på feil person. Vi mener derfor at også de som er slettet, har fått autorisasjonen tilbakekalt eller er suspendert skal framgå av Regnskapsførerregisteret.

Likevel kan man i lys av ny personvernlovgivning se at det kan foreligge begrensninger i forhold til offentliggjøring av tilbakekallelser av autorisasjoner og suspensjoner, da autorisasjonen er personlig. Skattedirektoratet ønsker derfor at det belyses om det er mulig at slike opplysninger blir registrert i regnskapsførerregisteret slik at dette kan brukes av Skatteetaten til kontrollformål, men at historiske opplysninger ikke er offentlig tilgjengelige.

Kapittel 5 Kvalifikasjoner – utdanning og praksis mv.

Punkt 5.3 Nærmere krav til praksis

Skattedirektoratet støtter mindretallet ved Giertsen, Hanstad, Sivertsen og Stavås sitt forslag om at kravet til praksis ikke differensieres på grunnlag av utdanning. Vi viser til 5.3.3 og 12.4.8. Vi kan imidlertid ikke se at forslaget i 12.4.8 samsvarer med de føringene som er gitt for forslaget i 5.3.3. Det står i 5.3.3 at mindretallet ønsker en videreføring av to års praksis uansett utdanning. I 12.4.8. annet avsnitt står det: "Søker med bachelorgrad som nevnt i § 3-1 skal ha minst tre års variert praksis som er relevant for yrkesutøvelsen". Dette mindretallet går inn for å beholde to års praksis, og det ser derfor ut som det ved en inkurie står tre års praksis i mindretallets forslag til § 3-2 første ledd.

Skattedirektoratet er enig i at det ikke er fremmet tilstrekkelige grunner for å øke praksiskravet for kun de med bachelorutdanning, særlig ved at en mastergrad gir like lite praktisk erfaring som en bachelorgrad.

Kapittel 6 Regnskapsoppdrag

Punkt 6.1 Aksept og fortsettelse av oppdraget

Utvalget ser det ikke som nødvendig å videreføre en særskilt plikt for regnskapsfører om å se til at opplysning om regnskapsfører blir meldt til Enhetsregisteret. Dette fordi det ivaretas av at regnskapsfører har egeninteresse i å bli registrert for å få nødvendige tilganger i Altinn, og tilsvarende avregistrert for ikke lenger å fremstå som oppdragsgivers regnskapsfører etter at oppdraget er avsluttet.

Skattedirektoratet støtter ikke dette forslaget og mener plikten til å oppgi disse opplysningene bør videreføres. I forbindelse med kontroll ser Skatteetaten at det er flere tilfeller hvor den som er oppgitt som regnskapsfører har avsluttet oppdraget uten at det er registrert i Enhetsregisteret. Det virker derfor ikke som om at dette ivaretas av alle regnskapsførere pr i dag, og dersom plikten til registrering fjernes antas det at det kan medføre at flere regnskapsførere ikke følger opp med melding til Enhetsregisteret. Skattedirektoratet mener videre det kan være formålstjenlig å konkretisere rammene og betingelsene for fratreden i merknadene til loven, alternativt i GRFS.

Punkt 6.3 Oppdragsavtale

Skattedirektoratet støtter mindretallet ved Elvestad, Irgens og Sivertsen, som foreslår at det gis en bestemmelse som sikrer klarhet i fullmaktsforhold. Vi viser til 6.3.3 og 12.4.12.

Utvalgets flertall foreslår en videreføring av dagens § 3 i § 5-1; en plikt til å inngå en avtale som setter rammene for det enkelte regnskapsføreroppdrag. I diskusjonen legger utvalgets flertall vekt på forholdet mellom partene og eventuelt tilsyn.

Dersom avtalen innebærer at regnskapsfører skal opptre overfor tredjemand, herunder offentlige myndigheter, skal en slik fullmakt fremgå av avtalen. Flertallet synes ikke å omtale regnskapsførers legitimasjon.

Mindretallet i utvalget argumenterer i 6.3.3 for særskilte krav til fullmakten. Det oppstilles et krav om skriftlig fullmakt, herunder krav om hvilke personer som skal kunne opptre under denne fullmakten. Mindretallet omtaler ikke hvordan en slik skriftlig fullmakt skal utformes, ei heller diskuteres registrering av fullmakten slik at den kan danne grunnlag for automatiserte prosesser opp imot forvaltningen. Det er etter Skattedirektoratets vurdering avgjørende at en eventuell bestemmelse i regnskapsførerloven utformes slik at fullmakter kan håndteres digitalt.

Overfor forvaltningsorganer er hovedregelen at fullmektiger skal fremlegge en skriftlig fullmakt, jf. forvaltningsloven § 12 fjerde ledd. Dette i motsetning til advokater, hvor en frasagnsfullmakt er tilstrekkelig.

Etter skatteforvaltningsloven § 5-3 er det kun nødvendig å legge frem skriftlig fullmakt der skattemyndighetene ber om dette. Etter begge lover er det slik at meldinger og henvendelser fra forvaltningsorganet skal rettes til fullmektigen når forholdet dekkes av fullmakten. I motsatt fall skal henvendelser rettes til fullmaktsgiver/part.

For skattemyndighetene har regnskapsførers tilgang til elektroniske tjenester vært utfordrende; dette gjelder spesielt innsendingstjenester med preutfylte data, innsynstjenester og meldinger fra Skatteetaten til regnskapsførers klienter.

Strengt tolket kreves det at det fremlegges en skriftlig fullmakt som setter grenser for regnskapsførers adgang til å opptre på vegne av klienten. Dette kan gjøres ved å sette tilgangene i en elektronisk løsning. For skattemyndighetenes del vil det være et spørsmål om å registrere tilgangene i Altinn, som har en løsning for roller og rettigheter. Vi viser til Digitaliseringsrundskrivet av 8. september 2017 hvor det slås fast at Altinns infrastruktur og tjenesteplattform i utgangspunktet skal tas i bruk for produksjon av relevante tjenester. Altinn henter opplysninger om hvem som er regnskapsfører fra Enhetsregisteret, men det følger ikke med opplysninger om omfanget av det enkelte oppdrag. Altinn har en løsning hvor klienten kan gi regnskapsfører tilgang til ulike tjenester som tilbys på denne plattformen; en slags registrering av den fullmakt som ligger implisitt i regnskapsføreroppdraget.

Etter vår vurdering er det gode grunner for å ha en viss regulering av regnskapsførers legitimasjon. Hverken flertallets eller mindretallets forslag synes å reflektere dette; flertallets forslag kan forstås som at det kreves at en fullmakt fremlegges.

Etter vår vurdering bør spørsmål om legitimasjon, fullmakt og tilganger vurderes nærmere, herunder følgende alternativer:

- en fast regel om regnskapsførers legitimasjon; adgang til å opptre på vegne av klienten
- et krav om registrering av fullmaktens omfang i Altinn eller annen løsning tilgjengelig for offentlige organer, som vil danne grunnlag for regnskapsførers legitimasjon
- et krav om tilsvarende registrering i Enhetsregisteret, slik at opplysningene kan benyttes også av aktører i privat sektor
- ingen registrering av fullmaktens omfang.

Det er naturlig å vurdere, ikke bare hvordan dette kan etableres, og hvor kravet til notariatet ivaretas, men også på hvilken måte de ulike løsningene understøtter regjeringens mål om digitalisering, som uttrykt i Meld. St. 27 (2015-2016). På samme måte er det naturlig at økonomiske konsekvenser ved valgt alternativ utredes mer i detalj.

Kapittel 7 Organisering av virksomheten

Punkt 7.3 Pliktig ansvarsforsikring, § 4-3 i lovforslaget

Utvalgets flertall mener det ikke bør innføres plikt for regnskapsførere eller regnskapsforetak til å ha ansvarsforsikring for mulig erstatningsansvar som følge av feil i utføringen av regnskapsoppdrag. Utvalget mener at gjeldende ulovfestede kontraktsrett ivaretar og regulerer forholdet mellom regnskapsfører og oppdragsgiver på en god måte jf. utvalgets vurderinger i 7.3.2.

Mindretallets forslag i 7.3.3 belyser behovet for lovfesting av plikt til å tegne ansvarsforsikring blant annet med hensyn til tillit til bransjen, og de situasjoner der regnskapsfører/foretak har påført sin oppdragsgiver tap som følge av feil og svikt i utføringen av oppdraget, men ikke har økonomi til å dekke det påførte tapet.

Skattedirektoratet støtter mindretallets vurdering i 7.3.3 samt og forslag til § 4-3 om ansvarsforsikring. Etter opphevelsen av revisjonsplikten har mange foretak fravalgt revisjon, og har ikke lenger den kontrollfunksjonen revisor representerer for å sikre at regnskap og lovpålagt rapportering ikke er beheftet med vesentlige feil og mangler. Det vil si at det foreligger et større ansvar på regnskapsfører og regnskapsforetak som tidligere var hos revisor. Dette gjenspeiler seg i GRFS. Skattedirektoratet mener derfor at forslaget om å pålegge regnskapsforetak ansvarsforsikring er en naturlig konsekvens av økningen i ansvaret som påligger regnskapsforetakene, og den økte risikoen for de oppdragsgiverne som nå har fravalgt revisjon.

Punkt 7.4 Taushetsplikt og opplysningsplikt, § 4-2 i lovforslaget

Taushetsplikten i § 4-2 gjelder overfor skattekontoret med mindre oppdragsgiver samtykker i utlevering av opplysninger eller regnskapsfører etter avtale opptre som fullmektig for sin oppdragsgiver.

Taushetsplikten etter § 4-2 er ikke til hinder for at opplysninger kan gis til ny regnskapsfører. Dette følger også av § 5-1 vedrørende opplysninger om forhold som tilsier at ny regnskapsfører ikke bør påta seg oppdraget. Taushetsplikten er heller ikke til hinder for at politiet kan opplyses om forhold som gir grunn til mistanke om straffbare forhold.

Etter § 5-2 skal vesentlige brudd på lovkrav som nevnt i § 1-2 tas opp skriftlig med oppdragsgiver. Dette vil gjelde brudd på bokføringsloven, regnskapsloven eller rapportering etter skatte- og avgiftslovgivningen.

Etter § 5-3 plikter regnskapsfører å frasi seg oppdraget dersom forhold hos oppdragsgiver ikke gir mulighet til å utføre oppdraget i samsvar med lovkravene i § 1-2.

Når et foretak får regnskapet sitt ført av autorisert regnskapsfører, så er det et kvalitetsstempel for regnskapet. Dersom regnskapsfører kjenner til forhold som er av betydning for skattemyndighetenes vurdering og bruk av regnskapet, burde det være lettere for skattemyndighetene å få tilgang til slike opplysninger.

Til sammenligning har revisorene plikt til å signalisere regelbrudd ved å unnlate å signere næringsoppgaven og kontrolloppstilling for lønnsopplysninger mv. Revisor plikter dessuten å sende inn begrunnelsen for den manglende underskriften til skattekontoret, dette gjøres gjennom en etablert ordning i Altinn (Revisorloven av 1999 § 5-2 og § 6-2.). Revisorene skal benytte seg av nummererte brev når de påpeker mangler overfor den revisjonspliktige, noe som sikrer fullstendighet i dokumentasjonen.

Dersom den revisjonspliktige ikke oppfyller sin plikt til å utlevere bestemte dokumenter til offentlige myndigheter, skal revisor på forespørsel fra vedkommende myndighet utlevere kopi av dokumenter som revisor har i sin besittelse. Dette vil da f.eks. gjelde nummererte brev.

Det må antas at en rekke mindre foretak som har en autorisert regnskapsfører, velger bort revisor. Det kan tilsa at regnskapsførerne burde ha en tilsvarende opplysningsplikt som revisorene.

Det foreslås en opplysningsplikt eller i alle fall en lemping av taushetsplikten overfor skattemyndighetene vedrørende følgende:

- Vesentlige forhold som regnskapsfører tar opp skriftlig med oppdragsgiver i henhold til § 5-2. Det bør skje i **nummererte brev**.
- Begrunnelse for å si fra seg oppdraget, jf. § 5.3.
- Plikt til å legge fram dokumentasjon som er i regnskapsførers besittelse i tilfelle oppdragsgiver ikke oppfyller sin lovpålagte plikt til utlevering. Noen kontrollobjekter unnlater helt å respondere på skattekontorets henvendelser, da må regnskapsfører kunne pålegges å legge fram regnskapsmateriale.

Skatteetaten har begrensede kontrollressurser og bør styre disse inn der det er størst risiko for feil. Det trekker i retning av en selvstendig opplysningsplikt for regnskapsfører ved mistanke om vesentlige brudd på lovkrav. I alle fall bør det være plikt til å legge fram dokumenter der skattemyndighetene allerede har startet en kontroll og kontrollobjektet ikke oppfyller sin plikt til utlevering.

Skattedirektoratet foreslår med dette følgende et nytt annet ledd i § 4-2:

Der oppdragsgiver ikke oppfyller sine plikter til utlevering av regnskapsmateriale etter skatteforvaltningsloven § 10-1 plikter regnskapsforetaket uten ugrunnet opphold å legge fram regnskapsmateriale og annen dokumentasjon.

Skattedirektoratet foreslår følgende tillegg i § 5-2 annet ledd siste punktum:

Vesentlige brudd skal tas opp skriftlig *i nummererte brev*.

Kapittel 9 Reaksjoner

Punkt 9.1 Tilsynsmessige reaksjoner

Utvalgets flertall mener at det ikke bør innføres adgang til å ilegge overtredelsesgebyr eller ledelseskantene i regnskapsførerloven.

Mindretallet ved Bamble, Elvestad, Irgens og Sivertsen foreslår i 9.1.3 at det innføres en adgang til å gi administrative sanksjoner i form av overtredelsesgebyr. Dette er foreslått som et supplement til straffebestemmelsene i straffeloven, hvor disse ikke ansees tilstrekkelig eller treffende. Som det påpekes i 9.1.2 skjer de mest alvorlige lovbruddene av regnskapsførere i forbindelse med medvirkning til skatteunndragelser. Administrative sanksjoner, som et alternativ til en ordinær strafferettslig forfølgning, anser Skattedirektoratet som et effektivt virkemiddel i kampen mot økonomisk kriminalitet, og støtter dermed utvalgets mindretallsforslag i 12.4.14. Det vises i den anledning også til Skattedirektoratets høringsuttalelse 29. september 2017 til NOU 2017: 5 En påtalemyndighet for fremtiden.

Gebyr som sanksjon vil ha en allmenn- og individualpreventiv effekt. Gebyr er en administrativ sanksjon som er innført for de fleste andre virksomheter som er underlagt tilsyn av Finanstilsynet. Ut fra erfaringer med overtredelsesgebyr på skatte- og avgiftsområdet ser det ut som om dette medfører at flere innretter seg etter gjeldende regler. Det er trolig færre som ikke leverer oppgaver nå, enn det var tidligere.

Punkt 9.2 Straff

Utvalgets flertall mener at det ikke er tilstrekkelig grunn til å utvide den generelle foreldelsesfristen i straffeloven fra to til fem år.

Skattedirektoratet støtter utvalgets mindretall om å videreføre gjeldende straffebestemmelse og foreldelsesfrist. Vi viser i den anledning til 9.2.3 og 9.2.5. En videreføring av straffebestemmelsen som rammer alle aktuelle overtredelser av loven ivaretar best allmennhetens behov for tillit til regnskapsførerbransjen og forventningen til høy aktsomhet i utførelsen av regnskapsførers oppdrag. Vi er enig med utvalgets mindretall i at det vil gi et feil signal samt stride mot allmennpreventive hensyn om straffenivået for alvorlige overtredelser av regnskapsførerloven skulle ha et lavere straffenivå enn tilsvarende overtredelser for de regnskapspliktige.

Skattedirektoratet støtter også mindretallets forslag i 9.2.4 om å utvide straffebestemmelsen til å omfatte overtredelser av § 4-1 om kapasitet, kompetanse og kvalitetsstyring. Dette vil kunne stimulere regnskapsforetakene til nøyere å vurdere sin kapasitet og kompetanse ved opptak av nye regnskapsoppdrag og vurdering av fortsettelse av oppdragene. Det antas at en del feil og mangler som gjøres hos regnskapsforetakene kan stamme fra underkapasitet i forhold til arbeidsmengde og internkontroll, samt manglende kompetanse om lovkrav og pålagte standarder.

Brudd på bestemmelsene i regnskapsførerloven vil i mange tilfeller avdekkes ved senere kontroller fra Skatteetaten, Finanstilsynet eller andre kontrollorganer. To års foreldelse vil i slike tilfeller som regel være for kort.